

ФАЛЛІКН ЛОГОТЕХНІА

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ZANET

καύμενός δὲ Πάωλος Μαρτινὸς ἦταν πολὺ κοντὸς Δημήτριος. Φανταστῆτε μία εἰλικρινή και συναγόμενη φάνταστη γυναικαὶ καὶ νέῃς εἶναι ἀφωνιώμενος μέχρι θανάτου... Οὐ λόγος τῆς ἦταν διαταγὴ γὰρ τὸν δυστιχισμένον Πάωλο. Ἡταν ἀρχέτονος νά τη δῆ λίγη στενοχωρημένη γάλα καὶ κάρπη τὸ κέφι

— Ἡ Ζανέτ είνε λυπημένη, λέγε στούς φίλους του. Πέστε μου πώς μπορώ να την κάνω γαρούμευν...

Κι' ἔκεινοι τὸν κορόϊδευαν. "Ολος
ὅ κόσμος γελοῦσε μὲ τὸ φτωχὸ Μαρ-

ο λόγος της γέννησης με το φύρωμα των
ταίνιαν. Αξόδη μή κι ἡ δημάρχημέν του. Ἡ
φίλες της μαίλιστα τον σάρκαναν διαρ-
κώς πάσσες. Πότε τὸν στέλναν νῦ πε-
ριμενένη δῆρες ὀλόκληρες στὴ Λεωφόρο
τῶν Ἀκαίων καὶ ποτὲ τὸν ἔκαναν νῦ
κάθεται οὐ ἔνα ταῦτη ἔσο απὸ τὸ σπίτι
της μὲ τὴν ἐλπίδα δι, δυον καὶ νά-
ναι ἡ δημάρχημέν του θὰ παρουσιάσ-
ται. Χίλιοι στανάδες, καθὼς βλέπετε,
είλαν βαθεῖ τὸν τερέλλανον τὸν Μαρ-
κύριον. Εἰπεν δὲ Σάντος οὐ μόνον

ταῦτα. Κι οώντις οντάς τον μόνον αὐθωπος πού ἀγαποῦπε... Ἔνα σωρό κόπος ἔχει σχέσεις μὲν μόμφους γυναικείας. Μά δὲν υποφέρει, δὲν ξαρπναύεται, δὲν βασανίζεται κι' αὔτες. Ἡ ἡνὶ σημέρα είνε τόδο ἐνκοπή κι' ὁ ἥρωας τόσο πρόθυμος καὶ καλόβολος! Μ' ἔνα αντοκίνητο, παραδείγματος χάριν, τακτάτες μιά αιθαντική μοιστρούδα. Μ' ἔνα δακτυλίδι μιά καλλιτέχνιδα καὶ μή ἔνα κολλώ την καρδιά μιας κουκικής γυναίκας.

Οταν πήρε τό δέπλωμα του, σήκωσε τέλος το κεφάλι του από τη βύθια και κόπτεσε τὸν κόσμο. Στήγαγχον θαυμάσθηκε ἀπό τὶς μώαροφες του. "Επειτα σιγά, σιγά ὁ ἐνθουσιασμὸς ὑποχώρησε καὶ τὸν κινητό φέρει ἡ ἀπογοήεσσις. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ κόσμος; "Ενα σωρὸν ἄνθρωποι γεμάτοι ἀδύναμες, πάθη καὶ κατεργαμένες; Γ' αὐτὸν πάλεψε τόσα χρόνια νὰ γίνη κατίς "Επειτα λοιπὸν καὶ ἦτον να μοιάζει μὲ τοὺς ἄλλους καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ στήηται πάγιας δέσποινας συνανθρώπων του;

Ο Πολύ Μαρτινός, σταν ταπάλιει αὐτή τη μεγάλη ἀλήθεια, ἔκλαψε πικρῶν. Καταλάβαινεν τὸν ἐαντὸν τὸν ἀνίκανον γι' απάτες. Ἐκείνος ήδη πάντασε καὶ καρδιὰν τοῦ νέου εγελάπη τὸ συνελέσθαι τούν. Δέ
πιστωνεις ἐλίξιονεις αἰώνι.

Ελέγει τὸ δάλτωμα νὰ συμπαθῇ τοὺς γνωστούς του καὶ νὰ τὸν ἐμπιστεύεται. Καὶ, νὰ, ἔσφινξά, ποὺ ἀρχεῖ νὰ μπλεγῇ μὲ μᾶς θωρηκόσα στὴ ζῆται του για' νὰ αναπαύῃ δῆλη ἀλήθευτα; Κανεῖς δὲ τὸ χάπανος, κανεῖς δὲν ἐνδιαφέροταν σοβαρά γι' αὐτὸν. «Ολοὶ τοῦ κορδεύουνται. Κι' ωστόσο δὲν μποροῦσε νὰ ζήηται μόνος του. Αποτελούσθη ἐναὶ μέλος τῆς κοινωνίας κι' ἐπειρε νὰ συμπαθεύῃ μὲ τις ἀματήσεις του».

Στὴν ἀρχὴν αὐτὸν τοῦ φάνηκε πολὺ δύσκολο, ἔπειτα δμως συνήθισε καὶ τέλος κατάφεσε νὰ βγῆ νικητὴς ἀπ' αὐτῷ τὸν ἄγνονα...

Τώρα κανείς δέν μπορεί να τόνηται ότι αυτό τον γύρω...
Σίγουρα κανείς δέν μπορεί να τόνηται ότι αυτό τον μπλέξει στη
δίκηση του. Σ' όλες τις δονειές ποι γίνοντουνας με το μαύλο, ο Δόμησης
Μαρταριάν δέν φρούταν νή την πάθη. Μά, δεν έπειτα στη μέση ή και
διά, διαφράξεις βρισικώνταν ζημιμόνευσ. Κι' έτσι ένων δύο τόν σεβόντουσα
μόνις κατάλαβαν την άδυναμία του για τη Ζανέτ, άχρονα σά τόν πέρα
ράζουν και να διασκεδάζουν μαζί του. Κι' αυτή ήταν η Ζανέτ, πο ήταν

βέβαια για τὸν ἔρωτα του, ἐνχαρακτίσαν νὰ τοῦ φήνει τὸ φάρο στὰ κεῖλη. Μά τι ἀντές ήταν στα κάτω κάτω τῆς γραφῆς δό Πώλος ποτὲ τὴν εἰλικρίνα νέτο καταλάβη; Ἐτερού δὲν τὴν ἀντίκριση και τραύλιξε δύον τῆς μιλούσε. Θά μπορούσε· ανεὶς νὰ πάρῃ διτὶ τὸν συγγράτων. Νέβια, κολακεύονταν ποτὲ τὴν ἀγάπησθαν τόσο ξελιγνών και τοιτο ποτα, μά κη γυναικες δὲν ἐνδιαφέρονται και ποιὲι γι' αὐτά τὰ πράγματα. Εἴκεινον τηνὶς ἐνδιαφέρειν είνει ἡ κατατίθεταις τοῦ φίλου τους, ή ἔρωτικες περιπέτειες τους, ή ἀπίστεις τους. Μόνο μὲν αὔτες γίνεται ἀξιαγάπητος θνας ἀνδρός. Κι' δό Πώλος ήταν μέχρι κουνιώμαρας πιστός στη φίλη του. Η Ζανέτη ήταν δὲ πρότος ἔρωτας του κι' ή μόνη γυναικας ποτὲ είλεγκε κυττάζει μόλις πήρε τὸ διάλωμα του.

— Ζανέτ, ἀγαπημένη μου Ζανέτ, της ἔλεγε δειλά διαν τύχαινε νὰ μείνουν μόνοι θὰ γίνουμε ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι, ἀφκεὶ νὰ μ' ἀγαπήσης λίγο κι' ἔσου.

Μά έκεινή γύριζε τὸν κόστας παράξενα καὶ ἔσποδεσ σ' ἔνα εἰρω νικὸν γέλιο. "Εὖ, οὐκεὶ δὲν θὰ καταβέχωνα νὰ συνδεπη τὴν ώμω φια τὰ μὲ τ' ὄνομα ἐνὸς ήλιθου αἰσθηματία, τὸν δηποτὶ θὰ μπροσθεῖς νὰ ξεγέλασται μέσῳ στα ματιά του. Έκείνη ήθελε ἑναν διάρια αντηρό μὲ δύναμι, πού νὰ μῇ τὴν ἀφίνη νὰ φεύγη ἀπὸ κοντά του καὶ πού νὰ καταβέψῃ ὅλες τὶς πονηρίες της. Εἴναι ὁ δύνατυχος Πόλη ήταν ἔναν

Για νά γίνεται λοιπόν από ανόν, βάλθηκε νά τοι πατέξῃ έν' ασχηματικό μπαγνίδι. Είχε άλλωστε βαρεθή νά τον άκουῃ νά της μιλά γρήγορα τον έπωντα του. «Επειτα κι' η φίλες της δεν εθύνονται πια κανέναν έναν διάφερον από τον κοροϊδεύοντα.» Ετοι σκέψθηκε νά τὸν πλέξῃ στὸν έφωτο μιας φίλων της.

Μιὰ μέρα κάλεσε στὸ σπίτι της δῆλη τὴν εὐθυμην συντροφιά της τοὺς μῆλης γιὰ τὸν Πώλο Μαρταῖν καὶ τὸ σχέδιό της κι' ὑστερὰ τοῦ εἶπε :

— Ποιὰ ἀπὸ σᾶς θὰ μποροῦσεν νὰ παίξῃ καλά τὸ ρόλο τῆς ἐρωτευμένης;

—Ἐγώ, δήλωσε κάποια, δὲν ἔχει καιπομπή δοξεῖ γὰρ γάστοις ἀνόπτη τὸ

— Ἐγώ, δήλωσε κάποια, δὲν ᾔχω
καμιαὶ ὅρεξι νὰ χάσω άνόητα τὸ
καιρό μου.

— Ούτε κι' ἐγώ μπορῶ νὰ ὑπομένω τις βλαχείες του, είπε μια λαλή.

Κι' ἐτοί κατέληξεν τὸν ἀρνηθόν ὁ
πολεμοῦσας φίλος τῆς Ζανέτ νά παίζουν
τὸ φύλο τῆς ἐφωτευμένης. "Η Ζανέτ
έπιεν σκεπτική. Τὸ σχέδιό της θα
ναυαγούσσε. "Επορεύεται μὲν κάθε θυσία
νά γλυτώσῃ από τὸν Μαρταίν
τούλαχιστον νά τὸν κάνῃ νά εί-
χει σημ.

"Οταν λοιπὸν ἔμεινε μόνη, φονάξε τὴν ωμοφρη καμαρέρα καὶ τῆς εἰπε :

— Ζανέτ, είχες ποτὲ κανένα φίλο;

Ἡ Ζανὲτ, κούνησε ἀρνητικὰ κεφαλὶ τῆς. Μά ἡ Ζανὲτ ἤξερε ὅ πάντα τους είχε δυό, δυό! Γι' αὐτὸν εἴπαψε νά της κάνη ἀνάκρισι καὶ τῆς δήλωσε:

— Ἀπὸ αὐτοῦ θὰ πάψῃς πεντά εἰσαι καμαριέρα μου. Θὰ γίνεται φίλη μου. Θὰ σε ντυσώ ωμορφή να νά μ' εγκαριστήσης θὰ φλερτήσω σε δόσης τη συμφωνία μας. Θέλω να μπορώ να σκέφτομαι διτί υπάρχει τι περισσότερο στον έρωτα.

έκτελέση αὐτὴ τὴ δουλειὰ περὶ τὴν ἄφησε νὰ τὴν ντύσῃ, νὰ τὴν κάνῃ τέλεια κυρίᾳ τοῦ κόσμου στὸ σπίτι της, καὶ τὸν ἔγκαρδον της.

ποιεῖ τοι
πόστας καὶ μεγάλη σημασία. Ἡ Ζανέτης
εἶχε συδικέντη πειά τὴν καρδιάν
που ήτις η εὐδένεια της καὶ τὸ σέρνειον
οὗ διὰ δέν εἶχε μεινεῖ ἀσωγύλνην
ἀρχικόν νά πατένη μὲν φωνοτήτη
δώστε, σε μιὰ ἔρδομάδα, δὸς
τὸ έχαντο τὸ κέφαλον της. Κ' ἀλλήλη
τοῦ ποτὸς πολὺ συγκά ἀδιαθεσία
μαρμένα της τῆς εἶχε πάρει φρεσκά
τρεῖς. Κ' ὅταν εἰδει πειά διὸ ἀπὸ τὴν
πιστώλη, ἀπέτελεν νά τὸν ξεσόνταν
πιστώλη, τοῦν ἀπέκαλύψει δῶλο τὸ σό
ειαύ της Ζανέτη. Μᾶ ὁ Μαργαΐτην

γιὰ τὶς πληροφορίες σας. Βλέπω ὅτι
υχικά χαρίσματα τῆς καμαριέρας σ
ε τὴν σελίδα 1550)

Ο ΩΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1517)

— Αὐτὸς είνε τὸ μυστικὸν μον. Θά σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ θελήσης ποτὲ νὰ τὸ ἔξαρθιβόντης. "Αλλωστε δὲν σοῦ δίνω μιὰ τέτοια συμβουλὴ γιατὶ θὰ βγῆς ζητιασμένος. Μά ἀμηνός με νὰ σοῦ πῶ αὐτὴ τὴν ιστορία. Καθὼς θὰ θυμᾶσαι, ή λαίδη Γουΐλμαν, σύμφωνα μὲ τὸ παραπεμπικὸν βούλευμα, εἰλεῖ κατηγοροῦθῇ διτὶ πλαστογραφοῦσαν τὴν υπογραφὴν τοῦ συζύγου της, ἔκλεψε διάφορα πράγματα αὐτὸν τὰ καταστήματα καὶ ἤταν ἀναπατεμένη σὲ μιὰ σπεῖρα κιβδηλοποιῶν. Οἱ δικασταὶ προσπάθησαν νὰ τῆς κινοῦν μερικὲς ἀδιάρκειες ἀνακρίσεις κι', διτέρα διτάν τὴν εἶδαν ὅτι... προσβάλλεται δὲν θέλησαν νὰ ἐπιμείνουν περισσότερο καὶ τὴν ἀπάλλαξην ἀτ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Η ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία τρέπει πάντα νὰ μένῃ ἀκριδίστηη γιὰ νὰ είνε... παραδειγμα στὸν ἐργαζόμενο κόσμο.

Εἴχα παρακολούθησε κι' ἐγώ αὐτὴ τὴν ιστορία ποὺ γίνονταν μὲ κλεισμένες τὶς πόρτες καὶ μ' ἀπόλυτη μυστικότητα. "Η λαίδη Γουΐλμαν ήταν πεντάμορφη κι' αὐτὸν τὸ σεμνὸν φύρεμα ποὺ εἰλεῖ φτιάχει γιὰ τὸ δικαστήριο τῆς πήγαινε θαυμάσια. Οἱ δικασταὶ τῆς ἔρριψαν φλογερὰ βλέμματα καὶ κάθανε μελιστάλαπτη τὴν φωνή τους διτάν τὴν ἔξτα-ζαν!

"Α, διασκέδασα ὑπερβολικά... Κανεὶς ὡστόσο δὲν πρόσθετε τ' ἀνήσυχο βλέμμα τῆς λαίδης Γουΐλμαν ποὺ μὲ παρακολούθησε διαφράξ. Κανεὶς δὲν φαντάζεται διτὶ ἥξερα τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἰλεῖ παρασκέψει τὴν λαίδη Γουΐλμαν σ' αὐτὴ τὴν ιστορία. Ναί, ή ψιλοφρή λαίδη ἤταν μιὰ κοινὴ λοτδούρα. Είχε ἀγάπησε ἔναν τὸν ὄντος τὸν ὄντος σύμβουλον τοῦ κι' εἰλεῖ μεταβλήθη σ' ὅλες τὶς δούλειές του, ἔμπλεκε πάντοτε πρόσωπα τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὰ ἔβαζε νὰ ἔκτηνται, ἐνὸς αὐτὸς ἔσαν ἀνεύλογτος τὴ δουλειά του.

Τὸ ίδιο ἔκανε καὶ μὲ τὴ λαίδη Γουΐλμαν. Τὴν ἔκανε πᾶλι του κι' ὑπέρτασαν γιατὶ τὸ ἀπότελεσμα; Γλύκωσαν κι' οἱ διὸ ἀπὸ τὴ καταδίκη. Σήμερα κυκλωφοροῦν στὰ σαλόνια κι' ἔξαρκολουθεῖ δὸ κόσμος νὰ τοὺς χαιρετάῃ μ' εὐγένεια.

'Ο Τζάκ Μόρευ ἀφοῦ εἶπε τὸν καταλάβιο τὰ λόγια, ἔκλεισε τὸ στόμα του. Μά δὲν ἦθει καὶ πολὺ νὰ καταλάβη ὅτι αὐτὸς ἤταν ὁ φίλος τῆς ψιλοφρῆς λαίδης κι' διτὶ τὴν κατηγοροῦσαν γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ποὺ τὸν εἰλεῖ ἐγκαταλείψει. "Οπως σᾶς είπα, οἱ Τζάκ Μόρευ ἦταν ἔνας ἐπικίνδυνος ἀπατέων ποὺ εἰλεῖ καταφέρει ν' ἀναστατώσῃ ἀρκετά δρόμοις τὸ Λονδίνο μέχρι τὴν μέρα ποὺ ἔγειράστηκε κι' ἔκανε ἔνα ἔγκλημα. Καὶ τότε φωνικά τὸν ἀρπαζαν τὰ νύχια τῆς ἀστυνομίας. Σήμερα βούσκεται στὰ κάτεργα.

ENTY XARISON

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑ!...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1522)

Θάρρος... Κάθε τόσο συναντοῦσα στὸ δρόμο κι' ἀπὸ ἐνὸς σπαταϊ-τη τὸν συντάγματός μου ποὺ εἰλεῖ ἀπόλυτη. 'Ο φόβος τοῦ σπαταϊ-τείου σιγά, σιγά ἔγινε γιὰ μένα ἔνας ἀπεργάτας πανικός. Δὲν μπο-ροῦσα πειν νὰ ζήσω στὸ Παρίσι. "Εγίνα νευρασθενής καὶ μιὰ μέρα πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ παρατήσω διὰ καὶ ν' ἀλλάξω τὸν ἀθηναϊκόντα. Πέρασα λοιπὸν τὰ σύνορα, πέταξα τὰ φωστάνια κι' ἔζησα λίγο καυρὸ στὴ Μαδρίτη καὶ ὅντες ἀντεῖν Κονρέν. Μά δὲν ενύστα πούσενα δουλειά καὶ γιὰ νὰ ζήσω, ἔγινα πάλι Υθόννη Νάρν. "Ετοι, ὡς γυναῖκα ἔ-ζησα πέντε δρόμια σ' ἓνα μοδιστάρικο τῆς Βαλέντσιας, χωρὶς ποτὲ κανεῖς ἀπὸ τὸ περιβάλλον ποὺ νὰ μαντεύσῃ τὸ φύλο μου. "Ἐτεί τότε ἀρχίσα νὰ πηγαίνω σὲ μιὰ «Ἀκαδημία χροοῦ» κι' ἔτσι ἔμαθα τὸν «φλαμένο», τὶς «φαρούνας», τὶς «μπαλέρια» καὶ τὶς «εσβιλάννε». Έκτός ἀπὸ αὐτὸν ἔμωμα καὶ μὲ τοιγάννα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἔγινα ἀρτίστας, τοῦ μοῦζικ - χώλ, ἀλλάζα τὴν ἐθνότητά μου κι' ἀπὸ Αντιόχειαν Κονφέν έγιναν «Επισκούντερο καὶ ἀρχιστὸν νὰ ἔργαζούμενα στὰ διά-φορα δέκατα τῶν μεταμορφωτέων». Ξέρεινα καὶ τραγούδησα σ' ὅλα τὰ θέατρα καὶ τὰ νωνερά κέντρα τῆς Ισπανίας. Τώρα, καθὼς βλέπετε, Βρίσκομαι στὴν Βαρκελώνα. Μόλις τελειώστει μὲ μπύρασμα, θὰ φύγω γιὰ τὸ Παρίσι. "Εκεῖ πέρα θὰ ζηρέψω στὸ «Καζίνο» τετὲ Παρίσι καὶ στὰ «Φολί - Μπρεζέζ». "Ετοι θὰ ξαναδῶ τὸ Παρίσι καὶ ποιώς ξαίρει, μπορεῖ νὰ ζαναγίνων ὁ Αντρέν Κονφέν...

Κι' ὁ παράδεινος αὐτὸν ἄνδρας ποὺ ἔγινε γυναῖκα μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, γιατὶ ἤταν ποιεὶ ἀργά. "Ἐφηγα λοιπὸν ἀπὸ τὴν «Κριόλλα» κι' αὐτοῦ πρώτα εὐχήθηκα στὴ «Χιτάσα» καλὴ ἀντάμωσι στὸ Παρίσι.

ETIEN EPPIE

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1543)

γούγοφα καὶ μὲ προσεχὴ κι' ἀνάσανε μ' ἀνακούφιοι.

— Ζῆ!—ψιθύρισε—Επινυχᾶς ζῆ!..

Τὸν φροτόνηγκε στὸν δύμο του καὶ τὸν ἀνέβασε ἐπάνω. Τοῦδεσσε τὴν πληγὴν, καὶ τὸν ἔφερε στὶς αἰλούριες του. Τοῦδεσσε κατόπιν νὰ πιῇ ἔνα ποτῆρα παρι καὶ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τὸν ἀκολούθησῃ, ἐνῶ ή Μαριού τοὺς παρακαλούσθουντος κλαίγοντας καὶ σπαρταρῶντας ἀπ' τὴν τρομάρα της.

— "Ακούσε, Τζίνο, τοῦ εἰπε ὁ γιατρός. 'Απόφει ἔπιες ἔνα ποτῆρι παραπάνω, σκόνηνας κάπου, ἔπεσες καὶ χτύπησες τὸ κεφάλι σου. "Ετοι δὲν είνε;

— Ναι. "Ετσι είνε, ἀπάντησε ἀποφασιστικά δ Τζίνο, πνίγοντας ἔνα στεναγμό.

— Θά κρατήσης καλά τὸ μυστικό, Τζίνο. Μοῦ τό ὑπόσχεσαι:

— Ναι, γιατρὲ δὲ τὸ υπόσχομαι,

— Θά ξεχάσῃς τὸ Μαριού, ἀφοῦ ἀλλώστε δὲν τὴν ἀγαπᾶς πειά, κι' ἀφοῦ σὲ λίγες μέρες θὰ παντερευτῇ τὸν Πιέρφο.

— Ο Τζίνο άναστενάει.

— Ναι, γιατρέ, ἀποκρίθηκε. Τὸ δόρκίζομαι σάν τίμιος ἀνθρωπος.

Είχαν φτάσει τῷρα μπρόστα στὸ σπίτι του Τζίνο. Ο γιατρὸς τὸν χτύπησε φυλλικά στὸν δικαὶο καὶ τὸν καληνύχτισε. "Ο Τζίνο ἔσκυψε, τοῦ φίλησης τὸ χέρι καὶ χάθησε μέσα στὸ σκοτάδι, τοῦ κήπου τοῦ φιλοκτητού. Γύρισε ἀπ' τὸν ἀλλό κόσμο, ἀφοῦ εἰλεῖ πληρώσει μὲ τὸ αἷμα του τὴν ἀδικία του εἰς βάρος τῆς νέας ποὺ τόσο τὸν εἴλε ἀγαπήσει...

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1524)

· Η Ζανίν είνε ἔνας σωτός ἀγγελός. Άπο καρδιὰ μάλιστα μοῦ είλε πεῖ ὅλη τὴν τάληθεια. Γ' αὐτὸς τὴν ἔχω ἐμπιστούντη καὶ θὰ τὴν παντερευτῶ.

Κ' εἴται η Ζανίν ἔγινε κυρία Μαρταίναι κι' ἔκανε εὐθυγισμένο τὸν Πώλο διόποιος ζητοῦντας μιὰ τρυφερὴ καρδιά γιὰ νὰ τὴν ἐνώσῃ μὲ τὴ δική του. "Οσο γιὰ τὴν Ζανέτ ἀλιώμη νευριάζει, τοῦ φίλησης της, δηλώνοντας διτὶ ἀληθηνός ξέραστα εἰναὶ μιὰ κονταράμαρα κι' ὑπάρχει μόνο στὰ φωματικά μυστιστόφυμα. "Ωστόσο, διτάν θερμὸν κλαίει ποὺ μάρπισε ποὺ ἔχειν γιαρώσιδα νά γνωρίσῃ δῆλη τὴν τρυφερότητα τῆς πραγματικῆς ἀγάπης. Βλέπετε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δὲν οἱ ἀνθρωποι δὲν είνε τυχεροί. Κι' ή Ζανέτ σ' αὐτὴ τὴν περιπτέεια της δὲν είλε καθόλου τύχη...

ANTRE VALMON

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Μια ήμέρα δὲ Βολταΐρος ἐπισκεφθεὶς στὸ ἀτελείε του, τὸν διάστημα Γάλλο ζωγράφο Βερνέ, τοῦ εἰπε κολακευτικά: ένθου-σιασμένος ἀπὸ τὰ ἔργα του:

— Τὸ δύναμισας καὶ Βερνέ θὰ μείνη ἀθάνατο, τὰ χρώματα σας είνε τὰ δωριάτερα ποι εἰδα δις σήμερα.

— Ο Βερνέ, εύχαριστωντας τὸν μεγάλο συγγραφέα, ἀποκρίθηκε φιλορόνεστα:

— Τὰ χρώματα μου δύμως, δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ συγ-κριθοῦν μὲ τὸ μελάνι σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς νὰ δοκιμάζετε τὴν καλή ποιότητα τῶν μεταξειδῶν σας.

Γιατὶ νὰ βεβαιωθῆτε διτὶ ἔνα μεταξειδῶτο δρασμά είνε ἀπὸ ἀ-ληπτικό μετάξι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κόψετε ἔνα μικρὸ κομμάτι καὶ νὰ τὸ δικάψετε στὴ φωτιά. Ειναι δὲ μόνος τρόπος ν' ἀσφα-λισθῆτε διτὶ δέν σας γειοδῶν.

· Αν η ποιότητα είνε καλή, θὰ ίδητε διτὶ καλγεταί στην στριφογυρίζουν μόλις τὸ πλησιάστε στὴ φωτιά, διταν δὲ καῆ η στάχτη ποι ἀφήνει είνε λευκή καὶ δόλ-

ατοφράτη. · Αντίθετως, διταν τὸ μεταξειδῶτο σας, είνε κακής ποιότητος ή νοθευμένο, θὰ ίδητε διτὶ καλγεταί στην στριφογυρίζουν μόλις τὸ πλησιάστε στὴ φωτιά, διταν δὲ καῆ η στάχτη ποι ἀφήνει είνε λευκή καὶ ἀκάθαρτη.